

Виолета Пенушлиева

ХАЙКУ

ВРАБЧЕТА

София, 2022

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Виолета Пенушлиева, автор, 2022

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

ISBN 978-619-01-1125-2

Виолета Пенушлиева

ХАЙКУ

ВРАБЧЕТА

Редактор
Александър Пенушлиев

Посвещавам
на семейството си,
за което „Врабецът“ е
ВИЗИТКА.

МОИТЕ ХАЙКУ ВРАБЧЕТА

Природата – душата на Живота!
В сезоните Пролет, Лято, Есен, Зима
пърхат врабчета. Улавят Мига на
Хайку. Настаняват се в Мига и носят
Красота, даряват Радост! Осмислят
жаждата ни да мечтаем. Те се Дар за
живота и ни обитават.

Сезоните оживяват с Врабците.
Те са деца в небето – диви, палави,
хитри, будни, неспокойни, непокор-
ни. Хайку запечатва техните мигове.
А аз съм само посредник. Ще ми се
да кажа – техен биограф. Врабецът
населява въображението ми, той е в
моите тропи. Много автори, поети

са писали и пишат за врабчетата. Но аз просто ги разказвам. Посвещавам им новата си книга „Хайку Врабчетата“ с толкова страст. Можех даже да я нарека с името „Епистола до Врабеца“ , като едно писмо в стихове. Стори ми се претенциозно за врабец. В никоя стихотворна форма, при никой автор не пърхат толкова много врабчета. Моята книга е тяхната отворена къщичка. Не заключена клетка. Кацнали са навсякъде в страниците ми разлистените. Ако имах ден без тях, без Врабчетата, нямаше да имам онова скрито събъждане на всичките си приумици. Те запълват онази моя тъжна празнота, която посветих на тях и това ме

уравновесяваше. Споделям – даже, като много млада, почти бях забравила (беше толкова отдавна) си избрах тайно поетичния псевдоним „Варабъова“. Щеше ми се моето истинско име да бъде автоним. И въпреки греховната ми суета не се появих така в книгите си. Но те не излетяха от мен. Врабчето ме прави жива. Едно такова малко, градско, наперено, недресирано. Едно врабче може да стори посивелия ден шарен, неповторен, цветен, обърканото ми чувство пречисто.

Тази книга стана нещо като Врабешки остров, защото врабчетата и от другите ми книги долетяха. Общувам с Врабците.

Трудно е да се пише за Врабеца. Искам да оживее в стиха. Той е Божи вятър. Трудно ми е дори с моя усет към обрисуването, към подробностите да го впиша само в три кратки реда. Става ми леко, чак когато запърпори в тях. Тогава протягам ръка да го докосна. Повярвай ми, мое малко Вrabче!

Правя тази хайку – книга с обич. „Врабец“ – почти, почти навсякъде с главна буква. Нали е моят избран лирически герой. Разпилените букви са трошици от шепата на душата. И аз си говоря с Вrabчетата. Зная – на тях им е все едно. Вrabците носят моите стихове при вас. Искане ми се, ще ми се да ги забележите.

Хайку – врабчетата! Има ли друго име, толкова поетично да прилича за полета на Хайку? Хайку, ти си Врабче. Врабче, просто като Миг. Като хайку. Излитате еднакво.

Трудно се улавя врабче. И хайку също. Няма врабче в клетка. И хайку е една такава полуотворена врата. Може всеки миг да си отиде. Въздухът пърха. От врабчета, от стих. Предизвикват ме. Затова от прозореца на очите си, от душата си посявам, сея семенца и букви. С шепа обич! С щедрост! Пилея... За Врабците и Хайку.

И още нещо: Хайку не са подредени по сезони, случки, сцени, защото можеш ли да накараш врабче кога и къде да кацне!

Не плашете Врабчетата и тези в книгата, ако делничната суета ви приляга повече! Не ги забелязвате? Оставям просто забележката в очите ви без коментар. Ако стихът ви е чужд – пак същото. Какво пък! Ако сърцето на човек е врабче, той ще лети, ще лети, ще... Ако? Летели ли сте насън? Същото е! Въпреки всичко...

По-добре врабче в ръката, нежели орел в небето!

1

Хайку врабчета.
Сезонни перца
в новата книга.

2

Хайку полет.
В простия Миг
неуловимо врабче.

